

K.KABAI LÓRÁNT

wittgensteiner walzer

aber
oder
nur

egy kérdés

hát honnan van bátorsága ezt tenni?
(mert ha azt találnám mondani, hogy ez aztán több a soknál,
azzal bizony semmit sem mondanék az öblös közhelyen kívül,
mely viszont tökéletesen alkalmas arra, hogy *semmit mondjunk*,
hogy szemrebbenés nélkül hazudjunk, hogy *visszaéljünk a beszédhelyzettel*,
és nem utolsó sorban, hogy úgy tegyünk, mintha.
csakhat az idő, a sors, a körülmények,
s minden más, mi kikezdhethetlenné mutatja magát elsőre,
s mi végső soron befolyásolni látszik minden mást,
nem enged holmi flegma *minthát* [a *majdnemekről* nem is szólva],
de végül mégiscsak ugyanazt a semmit mondja,
melyet mi is artikulálni próbáltunk vele,
ez rendben is van. sőt: hiba nincs.)
de honnan veszi a bátorságot ezt tenni?

egy válasz

mert épp nem volt semmi dolga,
hát úgy gondolta, most megcsinálhat ezt és azt,
amihez egyébként soha nem fogna,
de most a helyzet az alkalom: az adja a lehetőséget,
s miért is ne élne vele, akár vissza, ahogy van; ez van.
és mert jóleső dolog valami *valódi* örültséget csinálni,

mielőtt elszabadul a pokol,
hát hozzákezd akkurátusan,
s később nehezen indokolható türelmetlenséggel:
szétszedi azt, ami nehezen forrt össze,
belenyúl a ragadósba, csak úgy viszket a tenyere tőle,
két lábbal dobbant a pocsolyában, hulljon a férgese,
belebeszél, belekérdez, beles;
hallgatózik, kémlel, figyel.
csak mert épp nincs jobb dolga.

csak maga

sem olvasni, sem írni nem tudok, csak betűzni.
hogyan is bújkálhatnék valami vagy inkább valaki elől,
ha soha el nem távozik mellőlem?
nem találok szavakat magamra.
minden reggel a szorongás ébreszt fel,
nyers aperitif íze a számban;
s rettegek, mert fel kell kelni, mert élni kell;
még ha egészen biztos is vagyok abban,
hogy már régen nem élek.
két színdarabban kell játszanom.
semmi, csak előnt a bűnösség hideg, kristálytisza érzése,
reszketés és hányinger tör rám;
a tudat, hogy valami jóvátehetetlen történt,
pusztán azáltal, hogy élek.
csapkod jobbra-balra a szívem mellkasomban,
majd hirtelen megáll, mintha nem is lenne.
pedig én jó akarok lenni,
mindenek felett és mindentől függetlenül jó.
(talán el lehet szöszölni egy *ilyen* kártyavárral.)
mennyre szájalmas az örökös aggódás,
a megmagyarázhatatlan félelem.
ki is nevetném magam, ha bírnék nevetni;
de ezt én *élem*.

vagy mit is, hova is. zsongjon az másutt,
dörömböl így is elégszer a *belső terror*,
holott csak kívül érezni igazán,
kicsi énemet hogyan vonja teljességgel
unalmába a rozsdá.

(de hol van akkor az emberi test egyes részei közötti kellemes hőmérséklet-különbség?)

kócos, szürke égbolt;
mohón rántelepülő képlet, és itt a fal,
mennyre hiányzik ez a némaság nekem,
s mennyre nem. egy nyugodt, ideges ember,
aki vagyok, alig se változik. (vagy nagyon is.)
jóllakom, lefekszem, akár egyszerre mindkettő,
magammal vagy mással; majdhogynem egyre megy.

a tragédia abban áll, hogy a fa nem hajlik, hanem törik.

nehéz olyat mondani, ami közel annyira jó,
mint meg sem szólalni.

„néma járvány”

*„csodálatos, pazar világban
jártam, barátom, messze jártam.”
(komjáthy jenő)*

s megnyílt a féreglét előttem;
nincs titok, a balsejtelem beszélt.
tüntetve néztem elmenőben
egy mindenség egysíkú életét.
és lobbanóban, eltűnőben
éreztem a semmi lehetőségét.
s ez ostoba csodák hevében
féltem, barátom, nagyon féltem.